

Ти ж знав, що ризикуєш!

В одному індіанському племені юнаків на зрілість випробовували самотністю. Цим вони мали довести самі собі та спільноті, що готові стати справжніми воїнами.

Під час випробовування один із цих юнаків опинився посеред гарної квітучої долини. Оглядаючи гори, що оточували цю долину, юнак побачив стрімку вершину, вкриту сліпучо-білим снігом.

- Поміряюся з тією вершиною - сказав сам до себе юнак.

Він одягнув сорочку зі шкіри зубра, накинув на плече плащ та почав спинатися на гору. Вибравшись на вершину, юнак побачив під собою цілий світ: чудові краєвиди, безмежний простір. Його серце наповнилося гордістю.

Раптом біля своїх ніг він почув дивне шелестіння. Придивився і побачив змію. Хотів відскочити, але змія заговорила до нього:

- Помираю! Тут надто холодно для мене і я не маю поживи... Візьми мене під свою сорочку та знеси в долину.

- Ні! - сказав у відповідь юнак. - Знаю я вашу породу. Ти - гримуча змія. Якщо візьму тебе, ти вкусиш мене і я помру.

- О, ні! Навіть не думай так. - відповіла змія. - З тобою не буду так поводитися. Якщо мені допоможеш, тоді не вчиню тобі ніякого зла.

Юнак і далі відмовлявся, але змія вміла добре переконувати. Врешті він взяв її під свою сорочку та поніс зі собою в долину. Коли вони вже спустилися, юнак обережно поклав її на землю. Несподівано змія скрутилася, кинулася на хлопця та вкусила його в ногу.

- Ти ж мені обіцяла! - закричав він.

- Ти ж знав, що ризикуєш, коли брав мене зі собою, - сказала змія та поповзла собі геть.

Ця історія присвячується кожному, хто піддається таким спокусам як алкоголь, наркотики тощо.

Ти знаєш, що ризикуєш, коли береш мене зі собою.

Що посієш, те й пожнеш.

Трохи срібла

- Учителю, що Ви думаєте про гроші? - спитав один юнак свого учителя рабина.

- Дивися у вікно, - сказав учитель. - Що там бачиш?

- Бачу жінку з дитиною, двоє коней, що тягнуть віз і чоловіка, який іде на базар.

- Добре. Тепер дивися у дзеркало. Що там бачиш?
- Що ж Ви хочете, щоби я там побачив?! Звісно - себе!
- Тепер поміркуй: вікно - зі скла, і дзеркало також зі скла. Вистачає тонесенького шару срібла на склі і тоді людина бачить тільки себе.

*Довкола нас є багато таких людей, які свої вікна замінили на дзеркала. Вони думають, що дивляться назовні, однак бачать та споглядають самих себе.
Не дозволяймо, щоби вікна наших сердець стали звичайними дзеркалами.*

